గతానికి ఘడియ పెట్టు

హైద్రబాద్ నగరంలో యెన్నెన్నో ప్రవేటుసంస్థలు. వాటిలో ఓసంస్థలో శ్రీదేవికి టైపిస్టుగా ఉద్యోగం వచ్చింది. ఒకవైపు వుద్యోగం వచ్చిందన్న సంతోషం మరొకవైపు ఆఫీసులో యెలావుంటుందో అన్న భయంతో గుండె దడదడా కొట్టుకుంటూ వుండగా అడుగులో అడుగువేస్తూ సెక్షన్‌లోనికి వచ్చింది. మేనేజరు సెక్షన్‌లో ఒక్కొక్కరినీ పరిచయం చేయసాగాడు.

'ఈమె మిస్ శ్రీదేవి.'

"ఇతను శ్రీధర్, ఆయన కుటుంబరావు, ఆమె భవానీదేవి, యింకా ఒకరిద్దరు రాలేదు. వస్తారు."

శ్రీదేవి అందరికీ నమస్కారాలుచేసింది. వారూ నమస్కారంచేశారు.

"భవానీదేవిగారూ! శ్రీదేవిగారికి అంతా కొత్త కదూ కాస్త మీరు ఆమెకి తెలియంది చెప్పండి."

"అలాగే సార్ తీవ్రతగా అంది భవానీదేవి."

ఆయన వెళ్ళిపోయారు శ్రీదేవికి చేయవల్సిన పనిచెప్పి సీటుచూపించి. శ్రీదేవి అక్కడున్న అందరినీ కలయజూసింది.

కుటుంబరావు అన్న ఆయన అందరికన్న వయసులో పెద్దవాడిలా కన్పిస్తున్నాడు. అంటే దాదాపు యేభైయేళ్ళు వుండవచ్చునన్నమాట. చాలా మామూలు బట్టలు అవీ సామాన్యగృహస్తు అని చెప్పకనే చెప్తోంది. శ్రీధర్ యువకుడు అందంగా వున్నాడు. అతని ముఖంలో హుషారుకన్నా హుందాతనం కన్పిస్తోంది.

నమస్కారం అన్నప్పుడు చిన్నగానవ్వి ప్రతి నమస్కారం చెప్పి తర్వాత యింక ఇటువైపు చూడకుండా పని చేసుకోసాగాడు. భవానీదేవి పొట్టిగా లావుగా వుంది బిగువైన పొట్టిజడా ఆ జడలో ఓ ఎర్రముద్దమందార పువ్వు. మెడలో ముత్యాలు పగడాలు కలిసినేసిన రెండు వరుసల దండా అవిగాక చేల్లపూసల గొలుసూ ఇరుకుగావున్న జాకెట్టూ నైలెక్సు చీరలో ఆవిడ ఫ్రీగాలేకుండా అనీజీగా కన్పించసాగింది.

పదకొండుగంటలు కావస్తూండగా వచ్చింది మరొకామె.

ఆమెపేరు ఊర్వశి అని ఆవిడ ఎప్పుడూ ఆఫీసుకు ఆలశ్యంగా వస్తూంటుందనీ ఆఫీసరు మందలిస్తే ఏడ్చిరాగాలు పెడుతుందనీ భవానీదేవి చెప్పింది.

ఊర్వశి దగ్గరకి రాగానే భవానీదేవి కబుర్లుచెప్పటం ఆపింది.

ఊర్వశి సరాసరి శ్రీదేవి దగ్గరగా వచ్చి తననితనే పరిచయంచేసుకుని అడిగింది.

"మీ పేరు ఏమిటి?"

"శ్రీదేవి"

ఊర్వశి కిసుక్కున నవ్వింది.

ఎందుకలా నవ్వారు? శ్రీదేవికి కాస్త కోపం వచ్చింది.

"శ్రీదేవి అనేసరికి........ సినిమా హీరోయిన్ గుర్తుకొచ్చి"

శ్రీదేవి మాట్లాడలేదు. కానీ ఊర్వశిని పరీక్షగా చూసింది. మిగల ముగ్గిన జామపండు రంగులో సన్నగా పొడుగ్గావుంది. వాయిల్‌చీరా, జాకెట్టు చాలా సామాన్యంగా కన్పిస్తోంది.

ఊర్వశి తన సీటు దగ్గరకి వెళ్ళి కూర్చుంది. భవానీదేవి శ్రీదేవికి ఏంచేయాలోచెప్పసాగింది. శ్రీదేవి సైపువర్కు చేయటంలో మునిగిపోయింది.

వారంరోజులు గడిచిపోయినాయి. శ్రీధర్ రెండుమూడుసార్లు పలకరించాడు. అదైనా ఆఫీసులో వున్నపుడు కాదు. వెళ్ళిపోతున్నపుడూ, ఒకసారి మార్కెట్‌లో కల్సినపుడూ. మితభాషిలా అన్పిస్తాడు. అడిగినదానికిమాత్రమే జవాబిస్తాడు కానీ ఒక ప్రశ్న వేయడు. ఎక్కడ కన్పించినా పల్కరింపుగా చిన్నగా నవ్వుతాడు. అంతే. పరిచయాన్ని పెంచుకోవాలన్న ధ్యాస కన్పించదు అతనిలో.

ఎందుకింత గర్వం అతనికి? యెం. కాం. అనా! ఓసారి ఊర్వశితో ఈమాట అంది శ్రీదేవి.

"మీరుభలేవారు. శ్రీధర్‌కిగర్వమా?పొరబడ్డారు. అతనికిగర్వం అసలు లేదు. శ్రీదేవి వూరుకుండిపోయింది. కానీ లోలోపల అనుకుంది ఊర్వశికి అతనంటె అభిమానమా! లేక నేను అర్థం చేసుకోలేకపోయానా? ఒకవేళ ఈమాట ఆవిడ అతనితో చెప్తే అతను అపార్థం చేసుకోడుకదా! శ్రీదేవి యింక జాగ్రత్తగా మాట్లాడసాగింది. రోజులు గడిచిపోతున్నాయి.

2

ఒకరోజు శ్రీదేవి అర్థగంట ఆలశ్యంగా ఆఫీసుకు వచ్చింది. ఎపుడూ నిశ్శబ్దంగావుండే సెక్షన్‌లో గలగలా నవ్వులూ మాటలూ విన్పిస్తూంటె ఆశ్చర్యపోయింది. భవానీదేవి సీటు దగ్గర కూర్చుని ఓయువకుడు కబుర్లు చెప్తున్నాడు. అతని కబుర్లకే కాబోలు అందరూ నవ్వుతున్నారు.

శ్రీదేవిని చూస్తూనే భవానీదేవి కబుర్లూ నవ్వూ ఆపి తన దగ్గర కూర్చున్న అతన్ని పరిచయం చేసింది. "శ్రీదేవీ యితను శివకృష్ణ. యిన్నాళ్లూ శెలవులో వూరు వెళ్ళాడు. శివకృష్ణా యీమె మిస్ శ్రీదేవి."

శివకృష్ణ శ్రీదేవిని చూస్తూ "నమస్కారమండీ" అన్నాడు.

నమస్కారం అంటూనే వెళ్ళి తన సీటులో కూర్చుంది.

"భవానీదేవిగారు! మనసెక్షన్ లోకివచ్చి చేరిన శ్రీదేవి గారికి చిన్న టీపార్టీ ఇస్తాను కనుక మీరు నాయందు దయవుంచి నాఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించ మని ప్రార్థన" అంటూ ఫ్యూన్‌ని పిలిచి టీ తెమ్మన్నాడు.

శ్రీదేవి యిబ్బందిగా చూసింది.

"నే చేరి వారం అయిపోయింది."

ఫర్లేదు నేను ఆరోజున లేనుకనుక యీరోజు పార్టీ యిస్తున్నాను."

టీ వచ్చింది అందరూ తాగారు. శ్రీదేవి బిల్లు యివ్వ బోయింది. శివకృష్ణ యివ్వనీయలేదు.

ఇంతలో ఊర్వశి వచ్చింది. ఆవిడకి యెదురు వెళ్ళి కుశల ప్రశ్నలు వేయసాగాడు శివకృష్ణ "ఊర్వశిగారూ బావున్నారా మీశ్రీవారు పిల్లలు మీ అత్తగారూ మామగారూ వగైరా అంతా క్షేమమేకదూ" నాటకీయంగా సాగింది అతని ధోరణి.

ఊర్వశి యీ అవకాశాన్ని వదులుకోకుండా తన సంసారంలో కష్టాలు ఏకరువు పెట్టసాగింది. శివకృష్ణ ఆవిడ చెప్పేదంతా విని సానుభూతి కురి పించేలా ఊర్వశిని ఓదార్చి తర్వాత కుటుంబరావు దగ్గరకి వెళ్లాడు. యిత నిలా కబుర్లుచెప్తుంటే శ్రీధర్ మాత్రం తనపని తను చూసుకుంటూ వుంటాడు. కానీ అనవసర ప్రసంగం చేయడు.

శ్రీధర్‌కి గర్వం అన్నమాట విన్పిస్తూవుంటుంది.

ఏం గొప్పట ఈయన శ్రీదేవి అనుకుంటూవుంటుంది.

ఈ రోజు శివకృష్ణ శ్రీదేవి దగ్గరకి వచ్చి కూర్చున్నాడు, కబుర్లు చెప్పటానికి. శ్రీదేవికి సంతోషంగావుంది తనని గుర్తించాడని. అంతే తనూ కబుర్లు చెప్పసాగింది.

ఫ్యూన్ వచ్చాడు.

అయ్యా ఆఫీసరుగారొచ్చారు. యిక్కడికే వస్తున్నారు. శివకృష్ణ గభాలునవెళ్ళి తనసీటులో కూర్చున్నాడు. అందరూ ఫక్కున నవ్వారు శ్రీధర్ మాత్రం నవ్వలేదు. అతని దృష్టిఅంతా పనిమీదనే.

రోజులు గడిచిపోతున్నాయి. శ్రీదేవి శివకృష్ణ పరిచయం క్రమంగా పెరగసాగింది. సినిమాలు షికార్లు హోటళ్ళు శెలవుల్లో వూరంతా తిరగేస్తూ న్నారు యిద్దరూ. యీవిషయం ఆఫీసులో ఆ నోటా ఆ నోటా పాకిపోతూ వుంది. రకరకాల వ్యాఖ్యానాలు చేయసాగారు అందరూ. యిలా చేయటంలో ప్రథమురాలు భవానీదేవి.

"ఈ కాలం ఆడపిల్లలు పెళ్ళీ పెటాకులూ లేకుండా అడ్డమైన వాళ్ళతో తిరగటం సరదాలన్నీ తీర్చుకోవటం తర్వాత అమ్మమ్మలుకాబోయే వయస్సులో సిగ్గు లేకుండా పెళ్ళి అంటూ ఆర్భాటంగా చేసుకోవటం యిదంతా చూస్తూంటే నాకే సిగ్గుగా వుంది నాజాతి అని చెప్పుకోవటానికి"

లంచ్ టైములో వుపన్యాసం దంచుతోంది భవానీదేవి. ఊర్వశి కుటుంబరావు 'నిజం అన్నట్లుగా తల వూపుతున్నారు. శ్రీధర్ అయిష్టంగా ముఖం పెట్టాడు. "చూడండీ వాళ్ళిద్దరూలేనప్పుడిలా కామెంట్ చేయటం సభ్యత కాదు అన్నాడు."

భవానీదేవికి కోపం వచ్చింది. మూతి మూడు వంకరలు తిప్పింది. శ్రీధర్ చికాకుగా లేచాడు. ఇంతలో శ్రీదేవి శివకృష్ణ అక్కడికి వచ్చారు.

'రండి రండి మీరు లేకుంటే అసలు సందడేలేదు.' ఆత్మీయంగా ఆహ్వానిస్తోంది భవానీదేవి.

శ్రీధర్ ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యపోయి అంతలోనే సర్దుకుని వెళ్ళి పోయాడు. శివకృష్ణని చూసి పలకరింపుగా నవ్వినా అతను నవ్వడు. గర్వంగా చూస్తాడు. అందుకే యింక శివకృష్ణను పలకరించటం మానేశాడు శ్రీధర్. కారణం లేకుండా యిద్దరి మధ్యనా యిలా ఎందుకు జరుగుతుందో అర్థం కాక ఆలోచించకూడదు అని మానేశాడు. ఇలా గడిచి పోతున్నాయి రోజులు, నెలలు. .

3

ఒకటి రెండుసార్లు సినిమా హాల్లో కన్పించారు శ్రీధర్‌కి శివకృష్ణ శ్రీదేవి. వారిని పల్కరించే ప్రయత్నం చేశాడు, కానీ శివకృష్ణ చూడనట్లు తప్పించుకుని వెళ్ళిపోవటం కాస్త బాధ కల్గించింది. ఆతర్వాత శ్రీధర్ అసలు వారిద్దరినీ పట్టించుకోవటం మానేశాడు.

హైదరాబాద్‌లో మతకలహాలు చెలరేగినాయి. సిటీ అంతావుద్రిక్తంగా వుంది. ఎక్కడ చూచినా గొడవలుగా వున్నాయి. ఆఫీసులకి రావటం తిరిగి ఇళ్ళకి వెళ్ళటం ఆడవారికి చాలా యిబ్బందిగా భయంగా వుంది. ఎన్ని రోజులు శెలవు పెట్టి ఇంట్లో కూర్చోగలరు.

ఒక రోజు సాయంకాలం అయిదున్నర కావస్తుండగా ఆఫీసులువదిలి బైటకి రాబోతున్నారు అందరూ. సిటీలో అల్లర్లు చెలరేగిన కారణంగా కర్ఫ్యూపెట్టేశారని తెల్సి శ్రీదేవి వొణికిపోయింది. తనువున్న ఏరియాలో కూడాకర్ఫ్యూవుంది. చాలాదూరం తను ఒక స్త్రీవెళ్ళాలి. బస్సులులేవు? ఆటోలు లేవు ఎలా ఎలా ! శివకృష్ణ కోసం చూసింది. అతను అప్పటికే వెళ్ళిపో యాడు. రోడ్డుమీదకి వచ్చింది. రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వుంది. అంతక్రితం

ఆ పరిసరాల్లో జరిగిన అల్లర్లకి సాక్ష్యం అన్నట్లుగా రాళ్ళు వగైరా చెల్లా చెదురుగా పడి వున్నాయి. ఎక్కడ చూసినా పోలీసులు "వెళ్ళిపోండి ఇళ్ళకి వెళ్ళిపోండి" చెప్తున్నారు.

శ్రీదేవికి అసలే భయం. దుఃఖం ముంచుకువస్తూంది. ఆలోచనలు పరి పరి విధాలపోతున్నాయి. తను క్షేమంగా ఇల్లు చేరటం ఏలా! కాళ్ళు వణుకు తున్నాయి. వళ్ళంతా చెమట పట్టేస్తోంది.

ఈరోజు అసలు ఆఫీసుకి వెళ్ళద్దు అంది తల్లి. ఆమెమాట వినకుండా తనేవచ్చింది. యిప్పుడెలా? శివకృష్ణ కనీసం మీరింటికి ఎలా వెడతారు అని అడగనైనా అడకుండా తనక్షేమం తను చూసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.అందుకు కోపం వస్తుంది.

చివరగా శ్రీధర్ తన పని అంతా పూర్తి చేసుకుని ఇంటికి వెళ్ళ డానికి బైటకివచ్చాడు, అతను శ్రీదేవిని చూడలేదు. తలవంచుకుని నడవసా గాడు.

'శ్రీధర్‌గారూ' బిగ్గరగా అరిచింది శ్రీదేవి.

శ్రీధర్ వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. ఆగి 'ఏమిటి'? అన్నట్లు ముఖం పెట్టాడు.

"సిటీలో చాలా అలజడులుగా వున్నాయని కర్ఫ్యూ పెట్టారు."

ఔను. అర్జెంట్ పని పూర్తి చేయవల్సి వుండిపోవల్సి వచ్చింది. ఆఫీసులో. ఔను... మీరింకా ఎందుకున్నారు?"

'నేనూ మీలానే వుండి పోవల్సి వచ్చింది.ఇంటికి యిప్పుడెలావెళ్ళాలో తెలియకుండా వుంది."

'వుండండి ఎక్కడన్నా ఆటో దొరుకుతుందేమో చూసి పిలుచుకు వస్తాను. శ్రీధర్ వెళ్ళబోయాడు".

"ఒద్దు ఒద్దు లాభం లేదు ఆటో రాడు. నేను ఒక్కదాన్ని యిలా నిలుచోవాలంటే భయంగా వుంది. "దయచేసి మీరు వెళ్ళిపోకండి."

"వెళ్ళను కానీ మనం యిలా యిక్కడ నిలబడటం మంచిది కాదు· చీకటి పడకుండా ఇల్లు చేరటం చాలా మంచిది. పదండి నేనూ వస్తాను మీ ఇల్లెక్కడ ?"

శ్రీదేవి చెప్పింది. ఈసమయంలో తను అడక్కుండా తనకితానుగా సహాయపడతానంటున్న శ్రీధర్ మీద కాస్త గౌరవభావం కల్గింది. అంతే. అతన్ని అనుసరించింది. మెయిన్‌రోడ్డు మీద నడుస్తూ అడ్డగించిన పోలీసులకి నెమ్మదిగా విషయం చెప్తున్నాడు. యింతలో సందుల్లోంచి గుంపులుగాచేరిన జనం ఏవేవో విసరసాగారు. పోలీసులు వారి వెంట పడ్డారు. అందినట్లుగా బాదుతున్నారు.

"ఆగండి శ్రీదేవిగారూ. మనం యిప్పుడు ముందుకి వెళ్ళటం క్షేమం కాదు. రండి వెనక్కి పోదాం" అంటూ చేతిని పట్టుకుని వెనక్కి తీసుకు వచ్చేశాడు.

'పరుగెత్తుతూ' రొప్పసాగింది శ్రీదేవి.

"ఒద్దు ఒద్దు అలా పరుగెత్తటం ప్రమాదం! నడపసాగాడు శ్రీధర్. శ్రీధర్ చేతిలోవున్న శ్రీదేవి చెయ్యి వణుకుతూంది. కానీ అతను ఆవిషయం పట్టించుకోవటంలేదు. అతను తెలివిగా ఆలోచిస్తూ చుట్టూ కలయజూస్తూ శ్రీదేవిని సందు గొందులగుండా ఎలాగో తీసుకు వెళ్ళగలిగాడు.

'అమ్మయ్య అదే మా ఇల్లు' వేలితో చూపించింది.

"వెళ్ళిపోండి నేనిక్కడేవుంటాను త్వరగా వెళ్ళి తలుపువేసుకోండి."

'మీరూ రండి'.

"యిప్పుడా! రాను. రాలేను. మాఅమ్మ నా కోసం ఖంగారు పడుతూ వుంటుంది మీరు వెళ్ళిపోండి.

శ్రీదేవి ఇంటి ప్రహరీ గేటు దగ్గరకి చేరి వెనక్కి చూసింది. చాలా మంది రౌడీల గ్యాంగు శ్రీధర్ వున్న వైపే పరుగులు తీస్తున్నారు. లోపలికి పరుగెత్తి కిటికి లోనించి చూసింది. శ్రీధర్ కన్పించలేదు కానీ ఏదో గొడవా పోలీసులు గందర గోళం.

శ్రీదేవి తల్లి వచ్చి చప్పున కిటికి మూసేసి కూతుర్ని కౌగలించుకుని అంది.

"అమ్మా నీ కోసం కోటి దేవుళ్ళకి మొక్కుకున్నాను ఎలా వచ్చావే" కూతురు చేతులు ముఖం తడుముతూ అంతక్రితం ఇరుగు పొరుగు వారి అమ్మాయిలు ఎంత యిబ్బందులు పడి ఇల్లు చేరారో చెప్పసాగింది. శ్రీదేవికి ఆ మాటలు విన్పించటంలేదు. శ్రీధర్ క్షేమంగా ఇల్లు చేరగలిగాడా! లేదా;

తర్వాత వరసగా మూడు రోజులు సిటీ అంతా కర్ఫ్యూ వుండటం వల్ల శ్రీదేవి ఆఫీసుకి వెళ్ళలేక పోయింది. నాలుగోరోజూ వెళ్ళింది కానీ శ్రీధర్ రాలేదు.

ఆఫీసు నించి ఇంటికి వెడుతున్న శ్రీధర్ అల్లరి మూకల మధ్య చిక్కుకు పోవటంలో పోలీసులు చేసిన లాఠీచార్జిలో గాయపడ్డాట. మరో రెండు రోజులు సెలవు పెట్టాడట.

యిది వినగానే శ్రీదేవి మనసు బాధపడిపోయింది.

తనని సురక్షితంగా చేర్చినట్లు అతను ఎవరికీ చెప్పలేదులావుంది. పాపం శ్రీధర్ ఎలావున్నాడో? అన్యమనస్కంగానే పనిచేసుకోసాగింది. శివ కృష్ణ వచ్చాడు. "హలో శ్రీదేవిగారూ" అంటూ.

శ్రీదేవి మాట్లాడలేదు. సీటు దగ్గరగా వచ్చి చిన్నగా అడిగాడు.

"మీ అలుకకి కారణం."

శ్రీదేవి చెప్పింది. అతను చిన్నగా నవ్వేశాడు.

"ఇంతేనా! ఆరోజు నేను అర్జెంట్ పనివుండివెళ్ళాను. తిరిగివచ్చాను మిమ్మల్ని యింటికి తీసుకు వెళ్ళాలని కానీ మీరు అప్పటికే లేరు.

'నిజమా' నమ్మదగిన మాటగా లేకున్నా నమ్మేసింది.

శివకృష్ణ అందరినీ పలకరించి తన సీటులో కూర్చున్నాడు.

ఆ సాయంకాలం యిద్దరూ కల్సి ఆఫీసు నుంచి బయలుదేరారు. కాఫీ తాగుతూ అడిగింది శ్రీదేవి "మన పెళ్ళి యీ నెల్లో జరిగిపోవాలి అన్నారు యింకెపుడు?"

'వచ్చేనెల చూద్దాం'

"వీల్లేదు. మా అమ్మకి చెప్పేశాను. ఈ నెలలో జరగాలి. మీరు చాలా వాయిదాలు వేస్తూన్నారు. యింక నేను టైము యివ్వను. వారం రోజుల్లో జరిగిపోవాలి మన పెళ్ళి. గుడిలో దేవుడి ముందు దండలు మార్చుకుందాం. అంతేచాలు. కానీ ఓ నలుగురు స్నేహితులని పార్టీకి పిలుద్దాం."

"అలాగే కానీ"... యింకా నాకు టైము కావాలి.

'వీల్లేదు. యిప్పటికే ఆఫీసులో గుసగుసలాడుతున్నారు. వాళ్ళ నోరు మూయించాలి. కనుక మన పెళ్ళిరోజు నిశ్చయించాను శుక్రవారం ఉదయం తొమ్మిది గంటలకి. నేనే అన్ని ఏర్పాట్లూ చేస్తాను సరేకదూ."

'మా వూరికి వెళ్ళి మా అమ్మకి కాస్త చెప్పిరావద్దూ'

"ఒద్దు చెప్తే ఈ పెళ్ళి జరగనీయరు"

"మా అమ్మ చాలా మంచిది నా మాట మన్నిస్తుంది."

ఆయినా సరే. ముందు వెళ్ళవద్దు పెళ్ళికాగానే వెడదాం యిద్దరం"

శ్రీదేవి అతన్ని మరోమాట మాట్లాడ నీయలేదు.

'సరే అలాగే' ఆని వెళ్ళి పోతుంటే మళ్ళీ అడిగింది.

తప్పకుండా వస్తారు కదూ! యీ పెళ్ళి నాభవిష్యత్ జీవితానికి ముఖ్యమైన మలుపు. గుర్తువుంచుకోండి."

'ఓ. కే' శివకృష్ణ వెళ్ళిపోయాడు.

శ్రీదేవి సంతోషంగా ఇల్లు చేరింది. తల్లికి చెప్పేసింది ఈ వార్త. ఆ ముసలి తల్లి కళ్ళలో కోటిదీపాలు వెలిగాయి.

ఈ రోజుల్లో ఆడపిల్ల పెళ్ళి అంటే మాటలతో పని కాదమ్మా మూటలతో పని. ఆ మూటలు మన దగ్గర లేకపొగా నీజీతం డబ్బుల్లో నేనూ బ్రతకవల్సి వస్తూంది. మీ నాన్న లేనందుకు అక్కరాడికి యింత మంచి మనసు ఆదేవుడు యిచ్చినందుకు ఆదేవుడికి మరీ మరీ దణ్ణం పెట్టటం తప్ప నేనేం చేయగలనమ్మా."

శ్రీదేవికి తల్లి మాటలు వినిపించటం లేదు. పెళ్ళి కోసం ఒక వంద రూపాయిలు మాత్రమే ఖర్చు చేయాలని ప్లాను చేసుకుంది. అదెలా చేయాలా అని ఆలోచించ సాగింది.

4

శివకృష్ణకి బట్టలు తనకో పట్టుచీరా యిదివరకే కొని వుంచుకుంది, తన ఆఫీసులో వారిని అందరినీ స్వయంగా పెళ్ళికి పిలిచింది. కుటుంబరావు చాలా సంతోషించాడు. "తప్పక వస్తానమ్మా" అన్నాడు.

"శ్రీధర్‌గారూ, మీకు ఎన్ని పనులున్నా ఈ నా పెళ్ళికి తప్పక రావాలి. వస్తారుకదూ."

శుభలేఖలోకి చూస్తూ అన్నాడు "తప్పక వస్తాను."

ఊర్వశి శ్రీదేవి ముఖంలోకి అదోలా చూసింది. ఏదో చెప్పాలని చెప్పబోయి ఆగి ముఖాన నవ్వు పులుముకుంది. "నేనే వచ్చి నీకు

పెళ్ళి కూతురి అలంకరణచేస్తాను శ్రీదేవి,'' "థాంక్స్" ఔను... భవానీదేవి అఫీసుకి రాలేదు ఎందుకూ !" అడిగింది. తెలియదంది ఊర్వశి.

ఇల్లుచేరింది. శ్రీధర్ మరోసారి కలుస్తాన్నాడు కానీకలువలేదు ఎందు వల్ల రాలేదు. ఆం తనేవస్తాడు." అనుకుని తన ప్రయత్నం తను చేసుకో సాగింది.

పెళ్ళికూతురి అలంకరణలో శ్రీదేవి మరీ అందంగా కన్పిస్తోంది. కుటుంబరావు శ్రీధర్ వచ్చారు. వారికి ఊర్వశి కాఫీలు యిచ్చింది. పూల దండలు రెడీగావున్నాయి.

శ్రీధర్ చేతిలో ఏదో ప్రజంటేషన్. శ్రీదేవి ముఖంలోకిచూడసాగాడు శ్రీధర్.

"శివకృష్ణ యింకా రాలేదేం శ్రీదేవి" కుటుంబరావు అడిగాడు.

"వస్తారు తప్పకుండా వస్తారు."

టైము దాటి పోతూవుంది శివకృష్ణరాలేదు. పదిన్నర అయింది. అతను రాలేదు అతిధుల ముఖాల్లో ఆందోళన కన్పిస్తోంది. పదకొండు గంటలు అవుతూండగా ఆఫీసు జవానువచ్చాడు. ఓ చిన్నవుత్తరం శ్రీదేవి చేతిలో పెట్టాడు. అతురతగా విప్పింది వుత్తరాన్ని.

సారీ శ్రీదేవి.

నీకు మాట యిచ్చినట్లుగా నేను రాలేకపోయాను. అమ్మ వచ్చింది. ఆమె కుదిర్చిన సంబంధం భవానీదేవి చెల్లెలి మెడలో మంగళ సూత్రం కట్టేశాను. నన్ను అపార్థం చేసుకోకు.

శివకృష్ణ.

శ్రీదేవి కాళ్ళకింద భూమి కదిలి పోతునట్లేవుంది. తలగిర్రున తిరిగి పోయింది. మనసులోతుఫానుకి తట్టుకోలేకపోతూవుంది. కళ్ళువర్షిస్తున్నాయి.

విషయం అక్కడున్న అందరికీ తెల్సిపోయింది.

"అయ్యో" అని జాలి చూపి వెళ్ళిపోయారు. శ్రీధర్ వెళ్ళలేదు.

"శ్రీదేవిగారూ ఏఒక్కరికీ జీవితంలో అనుకున్నవి అనుకున్నట్లు జరగవు. దీనికి బాధ పడ కూడదు. మీరు ధైర్యంగా వుండండి. ఇంటికి పదండి."

శ్రీదేవికి దుఃఖం ఆగలేదీ ఓదార్పుకు.

వెక్కి వెక్కి ఏడవ సాగింది.

శ్రీధర్ ఆమె దగ్గరగా వచ్చాడు.

"మీరు... మీరు కాస్త సంబాళించుకోవాలి. ఓ స్నేహితుడిగా చెప్తున్నాను."

"శ్రీధర్‌గారూ యింత జరిగి ఈ పెళ్ళి ఆగితే ఈజన్మకి మరి నా పెళ్ళి కాదు."

"యెందుకు కాదూ తప్పక అవుతుంది. కొన్నాళ్ళు మీరు మనస్సుకి విశ్రాంతి యిస్తే.

"కాదు కాదు యేపురుషుడూ ముందుకురాడు నన్ను పెళ్ళాడేందుకు',

"యిప్పుడు యిందుకా మీరు బాధపడుతూన్నారు."

"శివకృష్ణ చేసిన మోసానికి మరింక జీవితంలో పెళ్ళి కాదు. మీలా మగాడినైతే నాకీ బాధా దుఃఖం వుండేదికాదు. యింక ఒక్కటే దారి చావు ఒక్కటే దారి.

"ఛీ ఛీ మీలాంటి చదువు కున్న అమ్మాయిలు యిలా మాట్లాడ కూడదు."

"స్త్రీ యెంత చదువుకున్నా వుద్యోగంచేస్తున్నా పెళ్ళివిషయం వచ్చే సరికి పురుష అహంకారానికి బలి అయిపోతూనేవుంది. ఈ దేశంలో ఆడ

పిల్లగా పుట్టడం శాపం" యిప్పుడేం చేయను శివకృష్ణ చెప్పిన తియ్యటి మాటలకి మోసపోయాను యిప్పుడు శిక్ష అనుభవిస్తాను శ్రీధర్‌గారూ యిప్పుడేం చేయను. చూడండీ మీరు నా కోసహాయం చెయ్యగలరా !"

"చెప్పండి తప్పక చేస్తాను"

"ఆరోడ్డు మీద ఎవరన్నా పోతుంటే ఆపి అడగండి యీ గుడిలో ఓ ఆడపిల్ల పెళ్ళి ఆగిపోయి విలపిస్తోంది. మీలో ఎవరన్నా జాలిపడి ఆ పిల్లని పెళ్ళాడతారా ! అయితే రండి" అని చెప్పండి.

శ్రీధర్ చప్పున దగ్గరగా వచ్చి శ్రీదేవి చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

"మీరు జరిగినదానికి యింతలా కదిలిపోకూడదు."

"నీకు తెలియదు నాస్థితి వెళ్ళండి ఎవరన్నా దొరికితే తీసుకురండి తలవంచి మూడు ముళ్ళూ వేయించుకుంటాను."

"యిది పిచ్చి నిర్ణయం. శివకృష్ణ చేసినపనికి మీరు మిమ్మల్ని యిలా శిక్షించుకోవటం అవివేకం" కోపంగా అన్నాడు.

"అవివేకం అని నాకు తెల్సు. కానీ మరోదారిలేదు వెళ్ళండి వెతుక్కురండి పెళ్ళికొడుకుని"

"యెవరన్నాదొరికితే నే తీసుకువస్తాను మీరు తలవంచుతారుసరే... ఆ తర్వాత హాయిగా బ్రతగ్గలరా"

"కానీ మరోదారి లేదు."

శ్రీధర్ తల అడ్డంగా వూపుతూ.

"ఈ విషయం వదిలెయ్యండి ముందు జరగవల్సిన విషయంలో సరైన నిర్ణయం తీసుకోండి. జీవితంలో యిలాంటివి జరిగినప్పుడు ఆవేశం కాదు కావల్సింది ఆలోచన."

"నిజమే కానీ నాకేం ఆలోచన తోచటంలేదు."

"నేను చెప్తాను వినండి. గతానికి గడియ పెట్టండి. మనసుని సమాధాన పర్చుకోండి అప్పుడు నాదగ్గరకిరండి నేను మిమ్మల్ని పెళ్ళిచేసుకుంటాను."

"శ్రీధర్‌గారూ" శ్రీదేవి నీళ్ళునిండిన కళ్ళుయెత్తి శ్రీధర్‌వైపు చూడసాగింది. ఆమె కళ్ళలో "నమ్మకం" కాదు ఆశ్చర్యం కనిపిస్తోంది:

"నిజంగా చెపుతున్నాను. "నిజంగా చెపుతున్నాను" మనస్ఫూర్తిగా చెపుతున్నాను.

నా విషయం అంతా తెల్సిన మీరు ఈ నిర్ణయానికి యెలా రాగలిగారు ! ఇది కలా నిజమా !

కలకాదు. నిజం. చెప్పానుకదూ గతానికి గడియపెట్టండి. ఇద్దరం కల్సి "వర్తమానం అనే వాకిలి తెరుద్దాం"

శ్రీదేవి చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు శ్రీధర్. *